

TRÚNG CHIM SẼ

- Nghi ơi! Nghi à!

Nghi vừa bỏ mấy trứng chim sẻ vào túi áo, định leo xuống, bỗng giật thót người khi nghe tiếng dì Miên. Vừa nhồm dậy, nó đã vội dán người xuống mái ngói, im thít.

- Nghi ơi, mày nấp ở đâu đấy? Có chịu chui ra ngay đi không! - Tiếng dì Miên lai vang lên, lần này tiếng nói đã ra tới ngoài hiên.

Nghi vẫn nằm im, không động cựa. Không phải nó sợ dì Miên. Dì Miên hiền nhất nhà, chẳng bao giờ đánh nó. Ngay cả khi dì cố làm ra vẻ hung dữ, Nghi vẫn cười khi, thậm chí nó còn nghịch ngợm nháy mắt trêu dì. Nhưng kẹt một nỗi, lúc này nó đang ở trên mái nhà.

Bố bảo: Con không được leo trèo. Không được leo lên lan can, bệ cửa sổ và cây cối trong vườn. Bố sợ nó té ngã. Té ngã thì u đầu, sứt trán, có khi còn gãy cổ. Bố định mức phạt: hễ trèo cửa sổ lãnh ba roi, đu người trên lan can lãnh năm roi, còn trèo cây là mười roi. Bố không bảo leo lên mái nhà bao nhiêu roi. Không phải bố quên, chỉ tại bố không nghĩ Nghi lại dám làm chuyện động trời đó. Nếu bố biết, hăng mình lãnh hai mươi roi là ít, Nghi hồi hộp nhủ bụng và lại cố ép mình xuống.

Dì Miên bây giờ đã ra tới giữa sân. Một tay cầm cuộn len, tay kia vung vẩy cây que đan, dì vừa lê dép lẹp xẹp vừa dòm dáo dác:

- Nghi ơi ời! Mày ở đâu về trông nhà cho dì đi chợ này!

Suýt chút nữa Nghi đã phì cười. Nó phải đưa tay bịt miệng lại. Nghi biết thừa là dì chỉ bịa. Sáng nay, nó đã thấy dì xách giỏ đi chợ. Dì giả vờ nói thế để Nghi ló mặt ra đó thôi. Nhưng Nghi nhất định không mắc bẫy. Nó tiếp tục dán người xuống mái ngói.

Nhưng Nghi đã vội nhồm người lên ngay. Nó sực nhớ đến những quả trứng trong túi áo và sợ chúng sẽ vỡ nát nếu bị ép chặt. Nếu thế, nó sẽ chẳng biết ăn nói làm sao với nhỏ Trang hàng xóm.

Cách đây một tháng, nhỏ Trang bảo Nghi:

- Mấy hôm nay em thấy chim sẻ về làm tổ trên mái ngói nhà anh.

Nghi “ừ”. Nhỏ Trang lại nói:

- Hôm nào anh trèo lên lấy trứng chim xuống cho em xem với!

- Không được! - Nghi hừ mũi - Như vậy thì ác lắm!

Nhỏ Trang chớp mắt:

- Em chỉ xem thôi chứ bộ! Xem xong mình trả lại!

Nghi lại “ừ”. Nhưng rồi nó quên bẵng đi mất. Chỉ đến hôm qua, thấy nhỏ Trang sốt nằm thu lu trên giường, chần quẩn tận cảm, Nghi thấy tội tội, bèn nói:

- Trưa mai tao sẽ lấy trứng chim xuống cho mày chơi! Biết đâu nhờ vậy mày sẽ chóng hết bệnh!

Nhớ đến cặp mắt long lanh đầy vẻ biết ơn của nhỏ Trang, Nghi khẽ mỉm cười và nhướn cổ liếc xuống sân.

Dì Miên đang lò dò đi về phía cổng, đầu nghiêng nghiêng ngó ngó. Chắc dì nghĩ Nghi nấp đâu đó sau bờ rào. Chốc chốc dì lại kêu:

- Nghi ơi! Nghi à!

Rồi vẫn không thấy thằng cháu yêu quý đâu, dì thở dài, đe dọa một cách bất lực:

- Mày cứ trốn kỹ đi! Phên này dì mà tóm được, mày chết với dì!

Nghi vẫn ngậm tăm, đợi cho dì đi xa. Đến khi thấy dì mãi lúi húi vạch vạch tìm tìm bên bờ rào, nó nín thở và thận trọng tục xuống.

Bỗng một tiếng “cạch” đột ngột vang lên khiến Nghi tái mặt. Âm thanh rõ to làm dì Miên quay phắt lại. Nghi biết mình vừa dẫm phải một viên ngói vỡ nhưng nó chưa kịp hụp đầu xuống, dì Miên đã trông thấy.

- Ôi giờ ơi! - Dì tròn mắt sừng sốt - Mày làm gì trên ấy thế hở thằng ôn dịch?

- Cháu lấy trứng chim! - Nghi ấp úng đáp và đảo mắt tìm chỗ đặt chân.

Dì Miên nắm chặt hai tay, giận dữ và lo sợ. Dì tính quát thằng cháu nghịch ngợm thêm vài câu cho hả nhưng thấy Nghi đang loay hoay tìm cách tụt xuống khỏi mái ngói cao ngều, dì đành tặc lưỡi hạ giọng:

- Nay, cháu từ từ mà xuống nhé! Coi chừng ngã đấy!

Rồi dường như thấy cách xung hô chuyển từ “mày” qua “cháu” vẫn chưa có tác dụng thiết thực lắm, dì chớp chớp mắt cố nghĩ ra một câu thật ngọt ngào để trấn an Nghi:

- Con trai là phải biết leo trèo cháu ạ! - Dì ngừng lại, khẽ nhăn mặt vì lời nói trái ý của mình - Bố cháu hồi bé cũng leo trèo giỏi lắm! Bố cháu còn leo cao hơn cháu nhiều! Nhưng bao giờ bố cháu cũng bình tĩnh!

Nghi hơi ngạc nhiên về những lời dì Miên nói. Nhưng bận dò dẫm trên mái ngói, nó chẳng có thì giờ để nghĩ ngợi sâu xa. Nếu không, Nghi đã phát hiện ra hàng đồng những sơ hở của dì. Dì Miên chẳng thể nào biết khi bố còn bé. Mãi khi bố đã cưới mẹ, dì mới biết bố là ai.

- Bố cháu hồi bé cũng thích trèo lên tổ chim lấy trứng như cháu vậy! - Dì Miên tiếp tục đòn tâm lý - Trứng chim luộc lên, ngon ngon là! Lát nữa cháu đưa trứng cho dì, dì sẽ luộc cho cháu ăn!

Lúc này Nghi đã chạm được chân vào đầu cầu thang áp sát mái ngói phía sau vườn. Ở phía dưới, dì Miên đang ghì chặt chân thang. Nhưng vừa đặt chân xuống nấc thang thứ nhì, nghe dì Miên nói vậy, Nghi bỗng rụt chân lên.

- Cứ xuống đi cháu! - Dì Miên nói - Đừng sợ, đã có dì giữ chắc đây rồi!

Nghi lưỡng lự, không biết có nên nghe lời dì hay không. Thực ra Nghi đâu có sợ ngã. Lúc nãy ở trên mái nhà cao chót vót Nghi còn không sợ, huống hồ bây giờ đã xuống tới đầu thang. Nghi chỉ sợ dì Miên giành lấy những quả trứng và đem luộc chín. Như vậy thì những quả trứng xinh xinh kia sẽ chẳng bao giờ nở ra những chú chim con được nữa. Nghi bần thần nhớ đến những tiếng ríu rít của lũ chim sẻ nơi đầu hồi mỗi sáng vẫn đánh thức Nghi dậy, bỗng thấy nhói nơi ngực.

- Sao cháu cứ ì mãi trên đó vậy? Xuống đi chứ! - Dì Miên lại giục.

Chẳng còn cách nào khác, Nghi lưỡng lự một hồi rồi tặc lưỡi rón rén leo xuống. Dì Miên vừa giữ chân thang vừa dán mắt vào từng cửa động của thằng cháu, chờ đợi.

Nhưng dì chỉ hoài công. Khi còn cách mặt đất khoảng ba nấc thang, bất thần Nghi bắn vót người ra xa và rơi huých một cái xuống đất.

- Này, này! - Dì Miên hét lên sau một thoáng sững sờ - Mà làm gì thế, thằng ôn dịch?

Vẫn một tay túm chặt những quả trứng nơi túi áo, tay kia chửi đất lồm cồm bò dậy, Nghi quay về phía dì Miên thè lưỡi một cái rồi lật đật chạy biến qua nhà nhỏ Trang.

Ra tới bờ rào, Nghi vẫn còn nghe tiếng dì Miên hét hoảng đuổi theo:

- Này, này, đưa mấy cái trứng cho dì để dì trả lại cho lũ chim! Lúc nãy dì nói đùa đấy! Trứng chim sẻ ăn dở lắm, chả ngon lành gì đâu!

“Hóa ra dì muốn cứu lũ chim non!”, Nghi hơi khựng lại vì bất ngờ. Nó thở ra một hơi dài nhẹ nhõm rồi co giò chạy tiếp. Lần này nó vừa chạy vừa cười.